

Entis'aikaa muistellessa

Kukkulat, vuorten solut, joissa kiersi kinttupolut.
Kesäillat siellä asteltiin ja karja kotiin huudeltiin.

Hiljaisuus vallitsi saloilla, puut kaatui pokasahoilla.
Polle polut kierteli ja tukit laveriin saatteli.

Ei soilla ollut oja, vaan keltaisenaan lakkoja,
ihana marja sinänsä, jota saa kaivata ikänsä.

Keväisin leijaili kaskien savut. Siellä paloi risut ja havut.
Sinne siemen kylvettiin ja Jumalan hoitoon jätettiin.

Syksyllä korjattiin sato hyvä, sekä nauris että jyvä.
Rannat koskemattomat Luojan huostassa olivat.
Vedet puhtaat, kirkkahat, saastehista vapahat.

Hiljaisina nuokkui kaislat, joita laineet hyväili.
Illoin lämpis' savusaunat. Linnut ilosta lauleli.

Hyväksi tämän planeetan Luoja kerran loi.
Kuinkas nyt ihminen turmella tään voi?

Puhtaaksi kirjoittajan huomautuksia:

Äidin käsin kirjoitettua tekstiä olen korjannut siltä osin kuin olen katsonut välttämättömäksi. Joskus on ollut vaikea ottaa selvää kirjaimista, joskus on kyseessä kielioppivirhe. Virheen olen korjannut silloin kun se vääristäisi runon tunnelman ja aiheuttaisi tarkoitukseen kuulumatonta hilpeyttä. Jos tarina on kirjoitettu selvästi savolaisella murteella, olen kirjoittanut sen sellaisenaan. Äiti osasi kirjakielen ja runon kielen ja rytmin hyvin. Savolaisella kielialueella t- ja d-kirjaimien käyttö oli vaikeaa. Jopa ylioppilaskirjoitusten aineitakin tiedän hylätyn siitä syystä. Näitä olen äidin kirjoituksissakin korjannut. Yhdyssanat ovat toinen vaikeus. Äiti kysyi minulta joskus näistä asioista. Seuraavassa näyte äidin käsialasta valokuvana *Hontta rontan* sivulta.

91

Vesikesän muisto.

Pilvet taivaalta sakenes.
Vettä sieltä vaan satelee.
Vilja lakeon painuu,
Maa-mies mietteisiin vajuu,
Lakoinen vilja ei kaunaksi näy,
Eikä se pultturin nokkaan käy.
Pyörät vaan peltoon vajoo.
Sitten myös vilja katoaa,
Eipä tietä rajat puoletkaan,
Esi isän työtä oikeaa,
He viljan leikkari aikanaan,
Ja kirkkaille laittavat kuivumaan,
Kivellä istuen levähtivät,
Ja kessuja piippuum jüstivät,
Riiknessä piivat kuivatyyvät,
Niistä tuli leivät myyvät!
Nyt sirpät on päässyt ruostumaan,
Ja leikkaajat ikuisen punniaan,
Sydämmistä virtaa kiitos heille,
Kun jättivät kannut muistat meille.

Hebinginö, 12.9.94 Nyssönen,